

Misna slavlja i župni oglasi

Ponedjeljak, 5. svibnja Utorak, 6. svibnja	18.00 Svibanjska pobožnost: + Želimir Božičević; Marija i Franje Mihaljević
Srijeda, 7. svibnja	18.00 VOJNOVAC: Pobožnost Sv. Anti – 8. utorak
Četvrtak, 8. svibnja Petak, 9. svibnja	18.00 Svibanjska pobožnost: + Mira i Stjepan Pežić; Branko Kirasić
Sabota, 10. svibnja	18.00 Svibanjska pobožnost: Po nakani (al)
DAN GOSPODNJI 11. svibnja	18.00 Svibanjska pobožnost: Po nakani (al) 18.00 Svibanjska pobožnost: Po nakani (al) 16.30 VOJNOVAC: Svibanjska pobožnost 18.00 OŠTARIJE: Svibanjska pobožnost: + Dragica Prebeg (30. dan); Ivan Modoran; Ivanka i Ivica Cvitak 10.00 OŠTARIJE: Misa za narod: PRVA SV. PRIČEST 12.00 CEROVNIK: + Stjepan i Goran Sabljak; Matija Pudina; Dragutin i Marica i pok. ob. Belobrajdić 16.30 SKRADNIK: Krunica – svibanjska pobožnost

1. SVIBANJSKA POBOŽNOST – svakodnevno mise u Svetišću; na Cerovniku nedjeljom u 11.30 h; na Vojnovcu subotom u 16.30 h; u Skradniku nedjeljom u 16.30 h.

2. KATEHEZA – za prvopričesnike i krizmanike ovog tjedna će biti nekoliko puta, a ostali vjeroučenci - razredi neka se uključe na molitvu krunice i misu tijekom tjedna.

3. DEKANATSKI susret svećenika Og dekanata je u ponedjeljak, 5. svibnja u Tounju.

4. KRUNICA u obitelji molimo za krizmanike i prvopričesnike.

5. PRVU PRIČEST u Svetišću slavimo u nedjelju, 11. 05- u 10 sati.

- **prvopričesnici** imaju katehezu u ponedjeljak u 17 sati u plovaniji.

- **roditelje** pozivamo na čišćenje Svetišća u subotu, 10. 05. u 8 sati.

- **ispovijed prvopričesnika**, roditelja članova obitelji je u subotu, 10. svibnja u 17 sati.

6. MISIJSKE narukvica – 25 kn za Afriku – Mali dom
(obratite se **ob. Bertović 091-568-2670**).

7. ZA SUSRET OBITELJI na Udbini prijavile su se 22 osobe.

NA SLOBODU POZVANI

Izdavač: **pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; e-mail: www.zupa-ostarije.com**

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

4. svibnja 2014. • 3. USKRSNA • God. V. • br. 17 (192)

Prepoznati Gospodina (Lk 24, 13-35)

Za kršćane prvih stoljeća bila je bitna potreba, jedno "egzistencijalno pitanje" kao kršćana, svake nedjelje zajedno dolaziti, slušati Riječ Božju i slaviti Euharistiju. Bez nedjelje – to je bilo njihovo čvrsto osvjedočenje-ti ne možeš trajno biti kršćanin. Toga su se prvi kršćani držali nasuprot tadašnjem socijalnom i političkom okruženju, čak u vremenima progonstva do mučeništva. Nedjelja u početku još nije bila državni blagdan. Tek je 321. godine kao takva bila priznata i obvezujuća, a uveo ju je car Konstantin. Ipak, svi oni koji su vjerovali u Isusa Krista a morali su po danu raditi, tražili su od države dopuštenje da mogu sudjelovati na svetoj misi. Tek kasnije dolazi do priznanja sa strane države da taj dan postane slobodan dan i da bude dan obnove i tjelesnog počinka.

Nedjelja je kršćanski prablagdan, svaka nedjelja je mali Uskrs. Prvi kršćani trebali su taj dan jednostavno iz razloga, da jačaju svoju vjeru i da nju prodube. Željeli su ispovijediti vjeru u Isusa Krista koji je uistinu uskrsnuo!

A kako je danas? Trebamo li nedjelju? Na koji način trebamo nju? Da, mi smo zahvalni, da većina od nas ne mora nedjeljom raditi, izuzevši važne i nezamjenjive službe u obitelji, poljodjelstvu i mnogim stručnim grupama. S pravom postoji "Savez za slobodnu nedjelju" koji želi očuvati vrijednost nedjelje kao dana slobodnog od rada, dana obnove, te obiteljskog i prijateljskog zajedništva. Je li to sve? Ako bi tako bilo, tada mi ne bismo trebali danas biti ovdje u crkvi na slavlju smrti i uskrsnuća Isusa Krista u svetoj Euharistiji! Tada bi bilo dovoljno, jednostavno se držati toga "biti slobodan od rada" i ništa više.

Ali ne primjećujemo li, da bi takvom stavu nedjelje konačno nešto bitno nedostajalo? Bila bi gotovo izgubljena "duša nedjelje", njezin pravi smisao koji je shvatljiv samo iz kršćanske vjere. Stoga postoji izričita, gotovo stroga obvezujuća zapovijed Crkve, slaviti nedjelju, i doduše na prvom mjestu po slavljenju svete mise. To ne smijemo činiti iz prisile nego nedjelju prihvatiti kao dar. Da, nedjelja bi trebala za svakoga od nas biti kao nutarnja potreba ispovijediti Isusa Krista u njegovoj Crkvi. Svi trebamo nedjelju kao "Dan Gospodnji"! Samo pod tom pretpostavkom ona je također "Dan ljudi". Taj se dan može razumjeti samo u svjetlu Uskrsnuloga; samo iz radosti Uskrsnuloga sposobni smo za ljubazni susret u našim obiteljima i prijateljskim i poznaničkim krugovima. Samo u jedinstvu s Isusom Kristom naš život dobiva pravac i nadu dovršenja u blaženstvu. Svaka nedjelja je uistinu dan veselog klicanja i radosti! Aleluja!

fra Jozo Župić

·Φ·Π·Π·

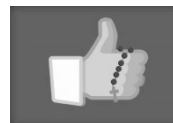
Dogma bezgrešnog začeća (1854.)

Vjernicima se tek postepeno očitovao jedinstven Marijin položaj uz Krista, a time i u povijesti spasenja. Taj je položaj postao obvezujuće tumačen, a tako i potpuno vidljiv, tek u kasnim dogmama bezgrešnog začeća i uznesenja Marijina tijelom na nebo. Oba doktrinalna izričaja izmiču općem razumijevanju još više od ostalih, pogotovo jer se čini da ne nalaze neposredno utemeljenje u biblijskim tekstovima. Ipak, Katolička se crkva ne poziva samo na navode iz Svetog pisma, već i na spoznaje koje su tijekom dugog vremena – a u suglasnosti s biblijskim tekstovima – proizlazile iz vjerničkog razmišljanja i molitvenog razmatranja. „Sensus fidelium“, osjećaj vjernika, uvijek je pored učiteljske službe biskupa i pape igrao nezaobilaznu ulogu u pronalaženju istine. Tako su se najmlađe dogme formulirale na temelju stoljećima starih predaja te su konačno ispunile od davnine naznačene obrise Marijina lika.

Rekli smo da Bogomajčinstvo određuje Marijin život. Prema vjerovanju Crkve, to vrijedi od trenutka njezina začeća u majčinoj utrobi pa sve do trenutka u kojemu napušta zemaljsko postojanje. Ona je kao prvi čovjek još prije Isusove žrtvene smrti na sebi doživjela to otkupljujuće djelovanje. Marija je bila prvi ud u novom Božjem stvorenju, čist poput Eve prije pada u grijeh, od početka posvećen kroz Onoga koji je u njezinu svetom prostoru želio uzeti lik čovjeka. Ona je *ostala* u milosti, posve okrenuta prema Bogu u ljubavi predanja, i to isključivo prema Njemu – u tjelesnom i duhovnom djevičanstvu. Stoga se u Crkvi već od 5. stoljeća razmišljalo o tome nije li možda Marija – poput svog Sina – mogla neoskrvnuta dospjeti u nebo (Scheffczyk, str. 147).

Dobro znam koliko je kimanja glavom i poruga izazvala dogma o tjelesnom uznesenju Marije i izvan Katoličke crkve i u takozvanom javnom mnijenju. Svima koji nisu upoznati sa sukladnošću vjere, to je moralo izgledati čudnovato, kao da je „ispalo“ iz vremena te upravo stoga posve neodgovarajuće. Ipak, sjetimo se da je Crkva formulirala dogme samo kada je morala obraniti odlučujuću istinu, bilo protiv krivovjerja ili protiv skraćivanja istine, njezina zamračenja, a time naposljetku i zaborava!

Ovaj put Crkva ju je izgovorila u svijetu koji se ograničio na materijalno blagostanje i znanstveno spoznatljivo, koji je već odavno djevičansko rođenje smatrao dječjim bajkama te dakle sumnjao u Isusovo božanstvo; u društvu koje je tako počelo gubiti iz vida istinu u Presveto Trojstvo i konačno samog Boga. Pred tim svijetom koji je još bio rastrgan posljedicama rata, Crkva je za sve – koji su željeli vidjeti – uzdigla sliku žene koja je kroz svoje izručenje Bogu ostala očuvana te u potpunosti postala ona sâma, neoskrvnuta i u svojoj najnutarnijoj biti i u svojoj tjelesnosti. Kroz iskustvo trpljenja i smrti ostala je bez ikakve pomućenosti usmjerena na Boga; toliko Mu je pripadala da je na kraju svog života mogla neposredno ući u božansko postojanje koje nazivamo nebom.

Kako je SHKM do kraja ogolio hrvatsko novinarstvo i društvo

Mediji i razne udruge u Hrvatskoj (čast rijetkim iznimkama) su SHKM popratile na način da su se koncentrirali na zastave i njihov sadržaj, uporno su analizirali šahovnice, da li je prvo polje bijelo, da li je na šahovnici pleter ili kruna. Mahnito su tražili i najmanji incident kako bi bacili ljagu na događaj, a kada ga nisu pronašli pokušali su ga iscenirati iskoristivši nesretnog mladića koji se izgubio u noći sa subote na nedjelju (srećom brzo je pronađen, živ i zdrav). Budući da ni to nije uspjelo krenuli su svojim najjačim oružjem - ismijavanjem, bez argumenata i imalo smisla. News bar je u svome stilu najvećih primitivaca ismijao ne samo katoličku mladež, nego i dubrovačke ugostitelje koji su se odrekli svoje zarade kako bi cijene prilagodili svojim mladim gostima. U subotu je msgr. Mate Uzinić, biskup dubrovački, nadahnuto propovijedao više od pola sata pred više od 35 000 ljudi, bez papira, držeći samo mikrofon u ruci! Tko je prenio ijednu jedinu rečenicu iz njegove propovijedi? Nitko (ako zanemarimo katoličke medije)! Tko je spomenuo da su Dubrovčani smjestili mlade tako što su ima otvorili svoje domove? Tko je spomenuo da su mlade primili i pripadnici drugi religija, pravoslavci, muslimani, židovi? Tko je spomenuo da su predstavnici drugih religija zajedno sa nama slavili svetu Misu u Gružu? Što nam je naša Domovina poručila u subotu kada nitko, ali baš nitko iz struktura državne vlasti nije došao pozdraviti i podržati onoliko mladih iz Hrvatske, BiH i mnogih drugih europskih zemalja? Gdje su ovoga vikenda bile silne udruge i ostali dušebrižnici koji promoviraju zajedništvo i lažno praštanje i toleranciju? Znači li to da ipak nisu mogli tolerirati 35 000 mladih katolika u dragulju hrvatske i svjetske baštine? Nitko ovih dana nije napisao kako je Dubrovnik disao kao jedno, kako su baš sve strukture društva podržale SHKM, dubrovački ugostitelji prepolarizovali su svoje cijene za mlade, grad je otvorio vrata svojih muzeja i ostalih znamenitosti potpuno besplatno za sve sudionike susreta, dubrovački hoteli i restorani pripremili su na tisuće obroka za sve one koji su spavali po dvoranama diljem grada, a koje su spremno ustupile škole. Nitko nije pisao o tome kako su građani Dubrovnika strpljivo čekali u kolonama kako bi svi autobusi mogli ući u grad.

Nije mi jasno kome i zašto smeta ovakav susret. Jako je malo javnih okupljanja posljednjih godina koji mogu privući toliki broj ljudi, a opet i oni koji to uspiju redovno su ismijani i popljuvani od strane "moralnih" veličina u Hrvata. Nedavno je 100 000 ljudi u Vukovaru jasno reklo što misli o vladajućim strukturama, kao isto toliko ljudi na dočeku generala u Zagrebu ili pak na proslavi u Čavoglavama svake godine. Redovito takve ljude prozivaju nazadnima, uporno namećući svoju ideologiju koju najnižim sredstvima žele usaditi u glave mladih, prisiljavajući ih da njihove ideološki obojene predmete i programe slušaju u školi. Sramotno je da u Hrvatskoj danas bolji tretman imaju životinje negoli mladi. msgr. Ante Ivas, biskup šibenski jučer je rekao kako je i vuk zaštićeniji nego ljudski život! I to je istina koju su "hrvatske elite" ponovo potvrdile ovoga vikenda u Dubrovniku, upravo svojim nepojavljivanjem, a zdušno su ih podržale njihove novinske agencije jednostavno ignorirajući 35 000 mladih iz Dubrovnika. Vidimo se u Vukovaru 2017.!!

Ivan Jakić